

Hemma bland the big players

*Paul McCabe slutade
plåga sig med
»sin egen dåliga konst«
och startade galleriet
McCabe Fine Art i stället.
Vi tittar in i hans
Stockholmska hemmabas.*

Text PETTER EKLUND Foto ERIK LEFVANDER
Styling ANNALEENA LEINO-KARLSSON

Rum för konst.
Konsthandlaren
Paul McCabe
i sin Östermalms-
våning, vid en
målning av
veteranen Olivier
Mosset.

Hemmabar med tavla av den schweiziska konstnären Sylvie Fleury.

Världskonst i hörnet. På väggen bilden Liza Lyon av Robert Mapplethorpe, på bordet ligger tegelstenen *Catalogue Raisonné of Picasso's Works* av Christian Zervous. Lampan är 28701 Floor lamp av Arne Jacobsen.

Konst och takhöjd gillar varann. När konsthandlaren Paul McCabe och hans fru, skådespelaren Jenny Ulving, slog ner bopåläarna i Stockholm för fem år sedan, höjde de blickarna mot innertaket i en stor våning på Engelsbrektsgratan på Östermalm. De såg att det var ett fint tak, det fanns rymd och ljus för konst.

»Vi valde lägenheten för att den hade en bra känsla. Du ser dessutom bara grönt utanför fönstren. Både Jenny och jag älskar naturen och var i innerstaden hittar du en underbar lägenhet utan byggnader framför dig?«, säger Paul McCabe. Fönstren i den gamla paradvåningen vetter ut mot Humlegårdsparken och ljuset silas av löverken genom årstiderna.

Men Paul McCabe är inte hemma, han är inte ens i stan, utan pratar i telefon från Italien, sittande på Café Cove på Via Monte Napoleone, en av Milanos snofsigaste gator. »...per favore«, säger han i förbifarten till en servitör och kaffedoftan känns nästan hela vägen till Sverige. En lugn stund. Det är bråda dagar den här hösten när Paul och familjen flyttar till Milano. Ett tredje barn ska snart födas i Sverige, men från november ska familjen bo permanent i en lägenhet i ett 30-talshus. ›

PAUL MCCABE

Vardagsrummet
med tavlor av
Sergej Jensen och
Rashid Johnson.
Två PH22-stolar
av Poul Kjærholm.
Fåtölj av italienska
formgivaren och
arkitekten Marco
Zanuso (1916-
2001). Metallpall av
schweiziske konst-
nären Nicolas Party.
Kaffebord PK 63 av
Poul Kjærholm.

Tavla av Richard Aldrich. En handbyggd bänk i jugendstil av danske konstnären Joakim Skovgaard (1856-1933). Paraplyställ i metall av Fornasetti. Taklampa i mässing och rökfärgat glas.

Andra konst-hörnor. Tavla av Scott Lyall. Fåtöljer AP16 av danske möbelskulptören Hans J. Wegner. Italienskt schackbord samt bord i marmor och glas, liten meditationsstol av Alain Gaubert och ett marmorbord Tulip av Eero Saarinen.

› »Mussolini-stil, mycket marmor, mosaik, speglar och superhöjd i taken.« Både Paul och Jenny älskar Italien och har varit där mycket. Jennys farfar var akademiker som pratade 17 språk och spenderade somrarna med familjen på Villa St Michele på Capri. Deras två första barn, 5 och 3,5 år gamla är redan tvåspråkiga.

»Jenny har bara pratat svenska med barnen och jag bara engelska.« Språk är den bästa gåvan man kan ge. Nu ska italienskan också sippra in. »Jag är lite avundsjuk på det. Jag talar lite av allt, mest engelska och afrikaans, jag förstår svenska och börjar lära mig italienska.«

ATT BYTA BOSTAD är inget märkvärdigt för Paul McCabe. Han är född i Kapstaden, har bott i Miami, London och New York. Han arbetar i den internationella konstvärldens övre skikt och hans klienter är lika rörliga som han. »Jag har aldrig varit bunden till en plats«, säger han och berättar om livet som konstrådgivare med kunder i USA, England och Europa. Kunskapen och kontakterna som driver marknaden bär han med sig överallt.

»Det handlar om sådär 100 personer i konstbranschen som köper på absolut toppnivå. Kanske tusen big players...«

Paul har sitt yrke, sina klienter och vänner i mobilen och datorn. Gäng-

en känner varandra och rör sig mellan mässor, auktioner och gallerier. Han träffar sina svenska kunder oftare på skidseminstrar i Alperna än i Stockholm, där det alltid är brättom.

»Stockholm är vår hemstad, men Milano ligger mer centralt i min värld. Det finns många fler privata samlare här och mina klienter kommer ofta hit. Milano är en inspirerande och dynamisk hub.«

När Paul kom till Stockholm för fem år sedan var dags för både småbarnsliv och att försöka lyfta den lokala konstscenen. 2013 startade han galleriet McCabe Fine Art på Artillerigatan. Han skulle ge verksamheten fem år. »Jag ville få in high end-art i Sverige, kliva upp ett steg och visa det som är riktigt bra.« Han tycker den svenska konstmarknaden har varit för närsynt.

»Förr betalade många överpriser för dålig svensk konst. Nu växer Stockholm som konstmarknad, ögonen öppnas och folk köper mer och mer konst utifrån. Den mentaliteten gillar jag. Jag vill ha en internationell utblick«, säger Paul och jämför med Sverige på 60-talet, då Moderna museets samling byggdes upp. För fem miljoner i stadsbidrag och med framsynt och nyfiken kunskap köptes konst som idag är värd miljarder.

Det visades fantastiska utställningar med internationella konstnärer, bland annat en legendarisk Andy Warhol-show 1968, som i höst firar 50-årsjubileum på museet. »Det gäller att ha en öppen approach.«

Från Kapstaden till konstens gränslösa kontinenter.
Paul McCabe. Till höger. Konstböcker och keramik,
bland annat Farstagods av favoriten Wilhelm Kåge från
Gustavsberg. Blå tvättsvampsskulptur av Yves Klein.

»FÖRR BETALADE MÅNGA ÖVERPRISER FÖR DÅLIG SVENSK KONST. NU VÄXER STOCKHOLM SOM KONSTMARKNAD.«

Det var detta Paul ville markera med sitt galleri som fokuserade på blue chip art, etablerade, välkända, säkra namn.

Med fina utställningar med Damien Hirst, Richard Prince, Louise Nevelson, George Baselitz, Robert Mapplethorpe och andra släppte Paul in en ny atmosfär i den stockholmska ankdammen. »Galleriet lönade sig inte riktigt, men det livade upp.«

Nu har han just stängt det, enligt sin femårsplan. »Jag vill sluta när vi står på topp. Hellre fem perfekta år än att långsamt sänka kvaliteten.«

Han hade just fått klart en David Hockney-show, men avbröt förberedelserna, delvis beroende på ändrade skatteregler vid import av konstverk.

ETT AV HOCKNEYS mest kända verk, *Portrait of an artist (Pool with two figures)*, målad 1972 ska säljas på Christie's i New York i november. Konstbranschen tycks ha bestämt sig för att målningen kan bli den dyraste tavlan av en nu levande konstnär. Jeff Koons ligger ännu högst, men många tror att Hockneys popkonstikon ska knipa det svindlande rekordet, som förväntas bli kring 715 miljoner kronor.

Det är ändå småpengar mot de miljardbelopp som betalas för döda mästare. Upphetsningen pirrar i alla som handlar med internationell konst. »

PAUL MC CABE

ÅLDER Paul, 43.

GÖR Art advisor

BOR Våning vid Humlegården, samt lägenhet på Via Senatol i Milano.

AKTUELL MED Paul arbetar med utvalda privata kunder, samt museumsutställningar, bland annat en retrospektiv show med Barry X Ball på Villa Panza in Varese.

Sovrummet med frun i huset på väggen. Porträttet på Jenny Ulving var en bröllopsgåva av den sydafrikanska konstnären Lisa Brice, nu verksam i London.

»TILL SIST VILLE JAG INTE TORTERA MIG SJÄLV MED MIN EGEN DÅLIGA KONST.«

»Jag känner både samlaren som säljer tavlan och en av personerna i bilden och är en stor beundrare av Hockney, 'he's not bad', skrattar Paul. Länges låg Hockney-priserna stilla, men under de senaste åren, med stora utställningar, har de stuckit brant uppåt.

PAUL MCCABE VÄXTE upp i Kapstaden i Sydamerika. Konst var något naturligt i hemmet, något man gjorde, inte bara köpte. Hans pappa Patrick Hugh McCabe var en välkänd balettdansare som sadlade om till modeindustrin och som nu på äldre dar målar tavlor.

»Jag växte upp med kreativ uppmuntran, det blev min styrka som barn«, säger Paul och minns hur han satt och tittade på när pappan lärde hans systrar att dansa och spela piano. Paul började måla. Som 19-åring hade han en utställning, »jag sålde allt och fick beställningar«, men det blev för ansträngande med oljemåleri. »Jag kunde sitta i två dagar och måla, besatt och sömnlös, men det blev ändå inte bra. Till sist ville jag inte tortera mig själv med min egen dåliga konst.«

Han insåg att han lika gärna kunde njuta av och arbeta med andras konst. Med pengarna från utställningen öppnade han ett litet galleri mot slutet av 90-talet. Hur hans konsthandlarkarriär kunde bli så lyckosam är en kombination av nyfikenhet, konstintresse, gott minne, kontakter och sociala skills. Paul flackade runt i konstvärlden, var singel, bodde på hotell i årtal och byggde samlingar. »Jag investerar i konst och spenderar mycket

tid på att utbilda samlare och placera verk. Det handlar inte bara om pengar, utan om förståelse och att kunna få tag på det som är riktigt bra. Att hitta toppnumren är oerhört svårt, konkurrensen är våldsam. När något omskrivs, då är det ofta redan för sent. Databaser, priser, försäljningar, du måste vara med i spelet.«

I BÖRJAN AV 00-talet flyttade Paul verksamheten till Miami och sedan vidare till London och New York, där han bodde i många år och också träffade Jenny Ulving som var i stan på semester. De blev kära och flyttade ihop. När det var dags att bilda familj gick flyttlasset österut – och snart höjde paret blickarna mot ett inntak på Östermalm. Lägenheten är sparsmakat inredd, det mesta möblemanget kommer från Jackson Design i Stockholm.

»Paul Jackson har en fantastisk kunskap och ett otroligt lager av möbler. Jag älskar mixen av skandinaviskt och italienskt«, säger Paul om möblerna i lägenheten. Konstverken på väggarna är favoriter och verk av konstnärsvänner. Trots flytten till Milano stannar lägenheten i familjen. Nu väntar nytt småbarnsliv, på italienska, och konsten är ännu ett äventyr.

»Jag vill att folk ska bli entusiastiska över konst. Många är rädda att köpa den, känner sig dumma om de inte fattar. Men folk är alltid smartare än de tror. Ju mer du känner, ju mer ser du. Du behöver inte begripa allting, det kan vara det bästa i livet ändå.«